

SIMPLIFICAREA GESTIUNEI OCOALELOR SILVICE, DIN PUNCT DE VEDERE ADMINISTRATIV ȘI CONTABIL.

de Dipl. Forst. Ing. H. PICHLMAYER, Herby, Germania*)

Toate măsurile luate în Germania în această privință sunt conduse de ideea economisirii forțelor omenești cu scopul de a le întrebuința mai bine în alte locuri mai importante, în vederea singurului nostru țel actual: câștigarea războiului pentru existența noastră.

Având în vedere aceste considerente, s'a redus la strictul necesar, toată corespondența între ocoale și direcția regională, renunțându-se la orice statistică ce nu stă în legătură cu punerea la dispoziție a lemnului necesar economiei războiului.

Afară de aceasta șefii de ocoale au primit o foarte largă competență. Centrul dispune numai asupra chestiunilor ce au o importanță generală. Lucrările ce se pot rezolva de șeful ocolului nu se mai aprobă de centru, evitându-se astfel o muncă dublă prin faptul că numai un singur om se ocupă cu unul și același lucru.

Consecințele acestor situații au adus pentru șeful de ocol obligațiuni și sarcini mărite. Afară de faptul că în legătură cu războiul s'au ivit lucrări noi care în timp de pace nu au existat, șefii de ocoale sunt însărcinați

---

*) Distinsul nostru colaborator, d-l ing. H. Pichlmayer a făcut parte timp îndelungat din cadrele serviciului de amenajare al Fondului Bisericesc, unde a lucrat, fiind foarte apreciat, dela începutul carierei sale până în anul de tristă memorie 1940, când vremelnica invazie bolșevică l-a silit pe camarazii de origine etnică germană să se repatrieze.

D-nsa a fost rugat de noi să ne trimită o contribuție care să illustreze modul cum silvicultorii germani au știut să simplifice administrația și gestiunea ocoalelor silvice în aceste timpuri de grea cumpănă.

Sperăm că interesantele comunicări de mai sus vor influența în bine și pe specialiștii noștri în materie de contabilitate forestieră, spre a găsi soluții potrivite pentru a satisface atât interesele pădurii cât și exigențele L. C. P.

cu conducerea a două până trei ocoale învecinate a căror șefi luptă în rândurile armatei împotriva dușmanilor țării.

Aceeași situație ce am expus-o în privința șefilor de ocoale se găsește și la personalul atașat.

Imi permit a da în cele ce urmează, câteva amănunte în legătură cu cele expuse mai sus.

Înainte vreme era obligatoriu a se înainta la 15 Aprilie proiectul de vânatoare, la 15 Iunie planul de împădurire, cel de exploatarea drumurilor, cel de ameliorarea terenurilor proprietatea fiscolei forestier, planul tăierilor, planul de asigurarea hotarelor, planul pentru drenarea suprafețelor și cel de asigurarea contra incendiilor și în fine la 15 Decembrie planul clădirilor, planul produselor accesorii ce se exploatează în regia statului și planul pentru hrănirea vânatului.

Dintre aceste planuri se înaintează acuma în mod obligatoriu numai planul de împădurire și cel de tăieri. Planul tăierilor se înaintează abia atunci când s'a fixat cantitatea sortimentelor ce trebuie să livreze fiecare ocol, pentru anul viitor, pentru economia războiului. Nevoile acestei economii se cercetează și fixează de către serviciul economiei lemnului, înființat pe lângă fiecare sediu al unei provincii. Masa lemnoasă astfel fixată, se repartizează apoi pe toate pădurile acelei provincii conform cu posibilitățile fiecărei păduri. Pentru a nu se comite nedreptăți, prin impuneri exagerate și nedrepte, fiecare proprietar de pădure prezintă o declarație a cantităților de sortimente ce poate furniza. Cantitatea stabilită pentru furnizare de către serviciile economiei lemnului se repartizează apoi proporțional asupra proprietarilor de păduri. Astfel nu se poate întâmpla ca un proprietar să fie impus pentru furnizare de bușteni, dacă în pădurea sa există numai arborete de dimensiuni mici.

Planul de tăieri ce se înaintează conține două părți. Prima parte privește tăierile normale, iar a doua necesitățile în legătură cu cerințele războiului.

Dintre celelalte planuri se înaintează spre aprobare numai acelea care fac propuneri pentru efectuare de lucrări, care întrec suma de 5.000 mărci. De altfel șeful

de ocol cere avizarea unei anumite sume, care o cheltuiește pentru diversele lucrări după aprecierea sa personală.

Situația tăierilor efectuate precum și socoteala pentru cheltuelile în legătură cu fasonarea lemnelor, situația și socoteala împăduririlor efectuate și în fine, eventual, situația și socoteala lucrărilor efectuate în baza altor planuri, care prevăd sume mai mari decât 5.000 mărci, se înaintează spre verificare. Celelalte socoteli și evidența asupra stării creditelor avizate se ține la curent de către ocoalele silvice precum și de casieriile Statului, care totodată au și gestiunea bănească a pădurilor de Stat. La ocoale nu se încasează și nici nu se fac plăți.

Plățile și încasările se fac de către casieriile Statului în baza ordinelor de plată sau de încasare eliberate de către șefii de ocoale.

Evidența lemnelor exploatate se ține pe sortimente într'un registru care, după verificarea de către șeful de ocol sau delegatul lui, rămâne spre păstrare la șeful de canton respectiv.

În vederea vânzărilor, ocolul nu posedă o copie după acest registru, ci își introduce sortimentele pe o listă, grupate pe clase, care se scriu pe un singur șir.

De ex. No. 1—373, lemn de lucru (bușteni) esența pin, clasa I-a : 30 m.c. ; cl. I b 40 m.c. etc.

Se evită prin acest procedeu multă scripturistică și se ușurează vânzarea lemnelor.

Pentru cele câteva vânzări în detaliu, se întocmesc liste similare cu cele aflate la șeful de canton, adică pe numere.

Toate vânzările și licitațiile se fac de către șeful de ocol. Prețurile sunt fixate pentru o parte a sortimentelor cu o limită minimă și maximă, care nu se poate întrece, iar restul sortimentelor are prețuri fixe.

Rămâne la latitudinea șefului de ocol, de-a fixa prețul între limitele prescrise, pentru cele câteva sortimente, după diverse împrejurări (distanță, starea drumurilor, etc.)

Pentru a evita încrucișarea transporturilor de lemne pe căile ferate, centrul dispune care firme sunt repartizate la fiecare ocol.

Acest lucru se referă mai ales la lemnul de mine și de celuloză. Celelalte sortimente în general sunt libere pentru vânzare, însă cu restricția ca firma cumpărătoare să aibă sediul ei într'o rază de 35 km dela reședința ocolului, iar în caz că sediul ei este mai îndepărtat trebuie să se oblige de a debita lemnul cumpărat la o fabrică de cherestea situată în această rază.

Această dispoziție s'a dat pentru a evita transportul lemnului brut pe căile ferate, fiindcă anumite esențe (mai ales de foioase) nu se găsesc în apropierea firmelor.

Aceste firme transportă atunci pe distanțe mai mari numai lemne debitate.

Lemnul se vinde în cantități mai mari numai dacă cumpărătorul este în posesia de bonuri de cumpărare (pentru lemn de mină, de celuloză, etc.)

Această dirijare a vânzărilor precum și alte chestiuni ivite în urma războiului (procurarea de lucrători, de unelte, etc.) dau mult de lucru, care se compensează însă prin ușurările introduse și expuse mai sus.

Fiecare șef de ocol are posibilitatea, în baza principiilor amintite de a reduce lucrările de birou la strictul necesar și a se dedica complet lucrărilor de o importanță mai mare.

A da amănunte în această privință n'are rost, deoarece simplificările variază mult dela caz la caz.

Fiecare, fără excepție, este obligat a lucra exclusiv numai în vederea câștigării războiului cu evitarea oricărui birocratism.
